

процесъ. И следъ това трѣбва да минатъ години, за да може даденъ елементъ отново да придобие силата си. За да влѣзатъ тѣзи елементи въ съединения, нужни имъ сж специални условия. На сжщото основание, когато казваме, че известенъ органъ е атрофиранъ, това показва, че клеткитѣ на този органъ сж изгубили своята деятелность, своята първична сила. Ако не сж изгубили силата си, изгубили сж стремежа си едни къмъ други, вследствие на което между тѣхъ не може да става никакво взаимодействие. За да не изпада въ такова състояние, човѣкъ не трѣбва да държи дълго време въ ума си мрачни, отрицателни мисли. Ако въ това състояние става поляризиране въ човѣка, т. е. явяватъ се две противоположни идеи, той може да излѣзе отъ своята скръбъ и да смѣни състоянието си. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ заболява сериозно, но едновременно съ това въ него се явява надежда, че ще оздравѣе. При това положение, той наистина оздравява. Обаче, има случаи, когато въ болния не се явява никаква надежда за оздравяване. Той казва: Съ мене всичко е свършено. Не се минава много време, и той свършва. Когато въ желанията на човѣка се яви нѣкакво раздвояване, той се бори, но поне се движи. Обаче, яви ли се въ него едно отрицателно желание, безъ нѣкакво раздвояване, работитѣ му не вървятъ добре. Съ този човѣкъ всичко е свършено.